

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 189.

Ottende Session.

51de Møde.

Onsdagen den 11te Februar.

(Forts.)

Justitsministeren: Skjøndt det slet ikke hører herhen, hvad den sidste ærede Taler bemærkede, vil jeg dog spørge, hvorledes han troer, man skulde forholde sig, naar der paa eengang indløber Erstatningskrav paa 100—150,000 Rd., som skulle betales inden en Maanedes Forsløb, hvorledes man i den korte Tid skulde faae dem opkrævede hos Interessenterne i de ofte meget udstrakte Assurance-districter. Jeg troer ikke, at hans Bemærkninger herom holde Stik; jeg troer, at det er ganske nødvendigt ved enhver saadan større Forening at have en Kassebeholdning eller, om man vil, et Reservecfond, for deraf strax at kunne affholde de indløbende Stadeserstatninger. Skulde man først fordele og derefter indkræve dem i saadanne smaae Bidrag, hvormed de falde paa de forskjellige Eiendomme, saa vilde der hengaae en lang Tid, inden den Brændlidte kunde faae det ham tilkommende Beløb udbetalt. Det var kun det, jeg vilde bemærke med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler yttrede. Forsaavidt jeg har fremsat forskjellige Betæneligheder ved Lovforslagets § 2, Nr. 2, da ere de nu bortfaldne ved hvad den ærede Taler, der først havde Ordet for Lovforslaget (G. Winther), har yttret. Jeg skulde imidlertid ikke videre opholde mig derved, naar han ikke havde brugt en Argumentation, som forekommer mig ganske urigtig. Han yttrede sin Forundring over, at jeg kunde

være saa om over Pantecreditorerne, da Lovgivningen dog har paalagt Eiendomsbesidderne en langt større Byrde, nemlig den, at Enhver, som har sin Eiendom forsikret i den almindelige Brandassurancesforening, skal, selv om der ikke er Pant i den, tilveiebringe en Attest om, at den ikke er behæftet med Pant, naar han vil udtræde af Foreningen; men det er jo netop det, som den ærede Forslagsstiller selv har bragt i Forslag. I § 4 c. hedder det udtrykkeligt: „At den Interessent, hvis Eiendom er forhæftet med gyldigt Pant, ikke maa lade sin Eiendom udslette af Foreningen, uden vedkommende Panthaveres Samtykke.“ Derefter skal altsaa ogsaa enhver Eiendomsbesidder, der har forsikret i en privat Forening, naar han vil udtræde, tilveiebringe Attest om, at hans Eiendom ikke er behæftet med Pant, og det er ogsaa en absolut nødvendig Bestemmelse for, at Forholdet til Panthaveren kan bevares.

Tscherning: Den ærede Minister spurgte mig, hvordan jeg meente, man skulde være sig ad under Forhold, hvor man havde store Risikoer at udbetale, saafremt man ikke isorvelen havde sørget for ved Opkrævning at accumulere Fonds. Den Maade, man benytter under en snild og dygtig Forvaltning, er, at skaffe Penge, om det behøves, endog forskudsvis tilveie. Det er Noget, jeg troer, jeg ikke behøver at deducere her; men skulde den ærede Minister ønske privat at faae at vide, hvordan det kan udføres, som jeg sigter til, saa skal jeg naturligtvis med Fornøielse meddele ham det; men jeg vil ikke her i Thinget bringe en Betragtning af den Art frem og søge at gjøre den gjældende, dersom jeg ikke paa en beqvem Maade og uden Vanskelighed kunde føre den